

Arrest

nr. 302 132 van 22 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2024 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2024 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaten T. BARTOS en J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker vertoeft reeds sinds 1999 op het Belgische grondgebied. Zijn verblijf werd tijdelijk geregulariseerd in 2013, maar hij vroeg geen verlenging aan van dit tijdelijk verblijf.

1.2. Verzoeker werd op 24 april 2024 geïnterpelleerd door de politie naar aanleiding van vreemde gedragingen.

1.3. De correctionele rechtbank van Brussel veroordeelde verzoeker op 15 februari 2024 tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel (met uitzondering van de voorlopige hechtenis) wegens terrorisme.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 15 februari 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : A.(…)

voornaam : A.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Marokko

ALIAS: A.(…), M.(…) °(…), onderdaan van Marokko; A.(…) A.(…) °(…) te (…), onderdaan van Marokko wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan misdrijven in verband met terroristische activiteiten, feiten waarvoor hij op 15.02.2024 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Brussel tot een niet definitieve gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel behalve de voorlopige hechtenis. Op 24.04.2023 heeft de politie de betrokkene opgemerkt terwijl hij op een zebepad een straat aan het oversteken was. Toen hij de politie zag, deed hij alsof hij een geweer in zijn handen had. De politie heeft hem dan aan een controle onderworpen. Tijdens de overbrenging naar de politiecommissariaat bedreigde hij een van de agenten met de dood. Hij verklaarde ook spontaan deel uit te maken van Islamitische Staat en dat hij in België is om wapens te kopen zodat hij een staatsgreep kan uitvoeren in Marokko. Hij verklaarde ook dat zijn vrouw en 3 kinderen in Syrië zijn voor jihad. Tijdens huiszoeking en uitlezing van zijn GSM werden ook verschillende bewijzen gevonden dat de betrokkene geradicaliseerd zou zijn. Een arsenaal van grote messen en andere materialen werden tijdens de huiszoeking gevonden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene verblijft in België sinds 1999. Op 03.01.2013, toen hij voor een 2de keer regularisatie art.9bis aanvraag had ingediend, werd hij toegelaten tot een tijdelijk verblijf. Op 20.02.2013 werd hij in het bezit gesteld van een A kaart geldig voor 1 jaar. Daarna diende betrokkene geen aanvraag meer in om zijn verblijf te verlengen. Op 06.06.2023 heeft de betrokkene geweigerd om de vragenlijst hoorrecht in te vullen. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider heeft de betrokkene verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij een tegenstaander is van het regime en deel zou uitmaken van « Mouvements pour le Rif ». Hij zou ook een ziekte hebben waarvoor hij een dokter bezoekt in de gevangenis. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij mogelijks familie heeft in België. Hij ontvangt bezoek van zijn moeder, broers en neef. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook

tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders en broer en zus. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn ouders en broers wordt niet aangenomen. Betrokkene heeft nooit asiel aangevraagd en legt ook geen bewijzen voor ter staving van zijn verklaringen i.v.m de vrees dat hij zou hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit het administratief dossier van betrokkene kan (eveneens) geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 27.04.2023 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan misdrijven in verband met terroristische activiteiten, feiten waarvoor hij op 15.02.2024 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Brussel tot een niet definitieve gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel behalve de voorlopige hechtenis. Op 24.04.2023 heeft de politie de betrokkene opgemerkt terwijl hij op een zebrapad een straat aan het oversteken was. Toen hij de politie zag, deed hij alsof hij een geweer in zijn handen had. De politie heeft hem dan aan een controle onderworpen. Tijdens de overbrenging naar de politiecommissariaat bedreigde hij een van de agenten met de dood. Hij verklaarde ook spontaan deel uit te maken van Islamitische Staat en dat hij in België is om wapens te kopen zodat hij een staatsgreep kan uitvoeren in Marokko. Hij verklaarde ook dat zijn vrouw en 3 kinderen in Syrië zijn voor jihad. Tijdens huiszoeking en uitlezing van zijn GSM werden ook verschillende bewijzen gevonden dat de betrokkene geradicaliseerd zou zijn. Een arsenaal van grote messen en andere materialen werden tijdens de huiszoeking gevonden. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn/haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan misdrijven in verband met terroristische activiteiten, feiten waarvoor hij op 15.02.2024 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Brussel tot een niet definitieve gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel behalve de voorlopige hechtenis. Op 24.04.2023 heeft de politie de betrokkene opgemerkt terwijl hij op een zebrapad een straat aan het oversteken was. Toen hij de politie zag, deed hij alsof hij een geweer in zijn handen had. De politie heeft hem dan aan een controle onderworpen. Tijdens de overbrenging naar de politiecommissariaat bedreigde hij een van de agenten met de dood. Hij verklaarde ook spontaan deel uit te maken van Islamitische Staat en dat hij in België is om wapens te kopen zodat hij een staatsgreep kan uitvoeren in Marokko. Hij verklaarde ook dat zijn vrouw en 3 kinderen in Syrië zijn voor jihad. Tijdens huiszoeking en uitlezing van zijn GSM werden

ook verschillende bewijzen gevonden dat de betrokkene geradicaliseerd zou zijn. Een arsenaal van grote messen en andere materialen werden tijdens de huiszoeking gevonden. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 27.04.2023 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 27.04.2023 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Sint-Gillis en de verantwoordelijke van het gesloten centrum RC 127bis om betrokkene vanaf 15.02.2024 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum.

G.(...)V.(...), adviseur-generaal, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (3)

(...)"

1.5. Verzoeker diende op 21 februari 2024 vanuit het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming (bijlage 26) in.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet-ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“a. En droit

La demande de suspension d'extrême urgence prévue à l'article 39/2, § 1er, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, vise à empêcher que la suspension ordinaire et, a fortiori, l'annulation perdent leur effectivité

b. En fait

En l'espèce, la partie requérante est privée de sa liberté et se trouve actuelle au centre fermé pour Illégaux de Vottem en vue de son renvoi vers le Maroc.

Elle fait donc l'objet d'une mesure de transfert dont l'exécution est imminente.

Il est dès lors établi que la suspension de l'exécution selon la procédure de suspension ordinaire interviendra trop tard et ne sera pas effective.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 februari 2024 werd overgebracht van de gevangenis van Sint-Gillis naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel en naderhand naar het Centrum voor Illegalen te Vottem met het oog op zijn terugleiding naar de grens.

3.2.3. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij zowel het belang van verzoeker als het uiterst dringend karakter van de vordering. De raadsman van de verwerende partij geeft te kennen dat verzoeker op 21 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming (bijlage 26) heeft ingediend (zie punt 1.5.), waardoor er niet langer sprake is van hoogdringendheid. Hij stelt in zijn nota met opmerkingen het volgende:

“Verwerende partij heeft de eer op te merken dat gezien het hangend VIB verzoeker geen belang heeft bij huidige vordering, daar hij niet gedwongen van het grondgebied zal worden verwijderd zolang er geen definitieve uitspraak is aangaande dat VIB.

Verwerende partij verwijst hierbij naar een arrest van de Raad met nr. 178.386 d.d. 24.11.2016, dat luidt als volgt:

“Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De schorsing van de bestreden beslissing bij hoogdringendheid moet verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Ter terechtzitting is gebleken dat verzoekster op 22 november 2016 een asielaanvraag indiende en dat verweerder, met toepassing van artikel 52/3, § 2, eerste lid van de 4 Vreemdelingenwet, overging tot het nemen van een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt dan ook niet welk belang verzoekster heeft om de schorsing bij hoogdringendheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 17 november 2016 te vorderen, nu de tenuitvoerlegging van dit bevel reeds geschorst is tijdens de behandeling van haar asielaanvraag

en aangezien, bij de eventuele afwijzing van verzoeksters asielaanvraag vooralsnog uitvoering kan worden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van latere datum.”

De voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk bij gebrek aan belang. Er wordt geen hoogdringendheid aangetoond.”

3.2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt enerzijds op dat *in casu* niet werd aangetoond dat ten aanzien van verzoeker reeds een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, zodat de verwerende partij niet kan worden gevolgd in zoverre zij stelt dat verzoeker belang ontbeert bij zijn vordering.

De verwerende partij kan wel worden bijgetreden in zoverre zij stelt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing thans niet langer imminent is aangezien verzoeker door toedoen van zijn verzoek om internationale bescherming niet kan worden teruggedleid naar zijn land van herkomst alvorens een onderzoek heeft plaatsgevonden, een beslissing werd genomen en eventuele rechtsmiddelen werden aangewend.

3.2.5. Ter terechtzitting bevestigt de aanwezige raadvrouw van verzoeker dat de tenuitvoerlegging niet langer imminent is en dat er niet langer sprake is van hoogdringendheid. Verzoeker wordt weliswaar *“vastgehouden in een welbepaalde plaats”*, zoals beschreven in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, doch de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel wordt *de facto* opgeschort tot er een beslissing genomen wordt over het verzoek om internationale bescherming.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is niet voldaan waardoor onderhavige vordering dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN